

ग्राहकको तलाशमा फर्केर गयो ।

पत्थरको सिँढीमा बसेर समुद्रको तलमा गोडा भारें । एक दिनभरि मै कठो परिवर्तन ममा कि आफ्नो रोगको सङ्गीर्ण स्वार्थको सीपीबाट फेरि त्यसभित्र पस्न नसक्ने भएर बाहिर निस्किएँ । चल्ता अब फुल खेल्न फेरि पस्न सक्ने । दिउँसो दश बजेतिर यस महानगरीमा पसेको थिएँ । अहिले राति बाइ बजे मलाई लाग्यो—म अब यहाँ दश बजे पुग्ने मानिस होइन । क्यान्सरको टाटा अस्पतालको मेरो डाक्टरले परीक्षा गरिसकेर हात धुँदा 'चः चः' गरेर मुन्टो हल्लाएको थियो । बेलुका खाने टेबलमा मार्गरेट र डेविडका कुरा सुनेको थिएँ र लगत्तै एउटा दलालको फसफसे आग्रहको क्षणिक अनुभव भएको थियो । त्यति त हो नि आज दिनभरि ममाथि घटेका घटनाहरू । हो, यस महानगरीको जनारण्यको कोलाहल अविराम गतिले नजिकैको जल प्रपातजस्तो मेरो कानमा परिरहेको थियो—स्टेजको पृष्ठपटजस्तो ।

बम्बईपट्टि पिठ्यू फर्काए—पश्चिमतिरको महाअन्धकारतिर चिहाएर बसिरहे केहीबेर । रात्रि र समुद्र एकाकार भएका थिए बाक्लो कालो अविच्छिन्न अभिन्न एकतामा अबलीन भएर । तटमा पानीको असङ्ख्य हत्केला पृथ्वीलाई थपथपाइरहेका थिए—सुत नानी, सुत । आमोद-बिहारका लागि बनेका डुंगाहरूका क्रम जस्ता हल्लिरहेका थिए । देखे हातपट्टि केही टाढा एउटा विशाल राजप्रासादजस्तो विदेशी यात्री जहाज हजारौँ बत्तीले जगमगाइरहेको थियो । शायद समुद्र यात्राका लागि तत्पर होला । तर अहिले चहल-पहल छैन । यस रात्रिको क्षणमा एउटाले अर्कोलाई बिर्सिसकेको हुन्छ । म माथ पत्थरको सिँढीमा बसेर सबै वस्तुलाई बिर्सेर हेरिरहेको छु—दर्शक भएर । आज मेरा आँखा जागरूक भएका छन् । गेट वे अफ् इण्डियाको छाया तल एउटा मराठी जोडा-तरुण युवा र युवती निश्वासित आलिङ्गनमा यसरी अकडिएका छन् मानौँ तिनीहरू निजीव मूर्ति हुन्, गाडिएका कुनै ठूलो रोदनद्वारा मिथुनको भावनालाई परिलक्षित गर्दै । उसको 'चुम्बन' आज प्राणवान भएको छ गेट वे अफ् इण्डिया तल । एउटा अर्को जोडा पनि आउँछ । नारीको ढलमलाउँदो गोडालाई पुरुषको कटि आलिङ्गनले ढल्न दिएको छैन । हावामा उसको गुलाफी सारी फरफराउँछ । कहाँबाट हो एउटा नृत्य-सङ्गीतको मधुरो ध्वनि तरङ्गित हुँदै त्यहाँ पुग्छ । गेट वे अफ् इण्डियाको त्यो सानो दृश्य अन्धकारको बृहत् स्टेजमा लाइटको तीखो फोकसमा पर्छ । मलाई भने लाग्छ—आज के भइरहेछ मलाई ? करुणाले माथ म किन निथुक्क हुँदैछु । मेरो समुद्रमा लत्रेको गोडा किन छुन पुग्छ—पानी पानी भएर-अफ्रिकाको पूर्वी तटमा ? म किन यहूदीहरूको यातनाले काँतर हुन्छु ? किन अरबमा असङ्ख्य नागरिकहरूको बिचल्लीले व्यग्र ? किन डेविडले मलाई पगाल्छ ? किन मार्गरेटले मोहित ? भन्छु—भगवान् पूनाकी यहूदीको आज रात खाली नजावस् । लेवानानकी उदर नर्तकीले ग्राहक-शून्य हुन नपरोस् । मराठी जोडी अन्त्यसम्म चुम्बनमा आबद्ध भइरहन् । त्यस नारीको रातो सारी हावामा हल्लिरहोस् र उसको मद-कम्पित गोडाका लागि त्यस पुरुषको सहाराको पाखुरा उसको कम्मरमा बेरिएर रहिरहोस् पछिसम्म-पछिसम्म ।

होटलमा फर्केर आउँदा बिहान हुन आँटेको थियो । तक्रियामा के टाउको राखेको थिएँ कि थाकेको बालकजस्तो भुसुक्क निदाएछु ।